

dem, som forstod at tyde dens Tegnsprog. For hvilke mystiske Tegn! Ligesom i den allerældste Billedskrift fra Menneskehedens Barndomstider var her alleslags Dyreskikkelser enfoldigt aftegnede: Løven, Bjørnen, Slangen, Tyren, det hele Paradis, Menneskets første A B C, i luende Flammelinjer. Og midt imellem alle disse Vilddyr: Korsets Tegn, tydeligere og stærkere funklende end noget andet Stjernebillede, omstraalet af Mælkevejens Lysglorie — —

Han foer let sammen. Ude fra Dalbredningen hørtes en dump Buldren, og lidt efter lød et langtrukket, gennemtrængende Fløjteskrig. Det var Aftentoget nordfra, der meldte sin Ankomst. Lokomotivets røde Ildøje gennemglødede allerede Mørket derude; man kunde høre, at der blev givet Kontradamp, og et Par Minutter efter klaprede det korte Tog som en træt Hest hen foran Stationsbygningen. Kun nogle Øjeblikke holdt det der. Et Par Vogndøre lukkedes op og i; der blev slaaet paa en Klokke, — og atter laa Stationsbygningen tavs og fredelig med sin lille Række søvnige Oljelamper.

Per blev ved at følge det oplyste Tog med Øjnene, indtil det med en kort Snogehvislen smuttede ind i Tunnelen under »Hoher Goll«. Som saa mange Gange før tænkte han ved dette Syn paa, at han i Løbet af faa Timer kunde komme hundrede Mile fra dette Stenfængsel, hvor